

Biblické hodiny – Niektoré príbehy SZ

Abrahám na ceste

Akosi prirodzene čakáme, že Pán Boh nás volá zo zlého do lepšieho. Máme však osobnú skúsenosť, že to nie je vždy tak. Zistil to aj Abrahám: po počutí Božieho hlasu, po odvážnom opustení domova je konfrontovaný s novými podmienkami, ktoré budú výrazom Božieho zaslúbenia, aspoň tak predpokladal Abrahám (ako to robíme aj my všetci). No keď tam prišiel, v krajine nastal hlad.

No pekne! To, čo je za Boha, ktorý zavolá človeka na cestu, dá mu zaslúbenia, uistí o svojej priazni a potom, keď to reálne nastane, zošle ťažkosti, problémy? Alebo si to celé Abrahám iba vymyslel? Či Boh s ním hrá nejakú záhadnú hru? Abrahám na svojej ceste životom poznal to, čo poznáme my všetci: *sklamanie – keď sa človek cíti byť Bohu blízko a vzápätí nastane obdobie pocitu opustenosti Pánom, keď človek ničomu nerozumie a keď je jeho cesta viery sťažená, priam až nemožná.*

Abrahám zaskočený okolnosťami, podliehajúci smútku a beznádeji, rieši celú situáciu po svojom – čo robí? 1 Moj 12:10. Nielen geograficky, ale aj morálne a duchovne zostupuje Abrahám do Egypta – **odchádza z Božej sféry a vydáva sa na cestu nevery, jeho dôvera klesá. Abrahám sa tu dostáva do vplyvu dvoch svetov: Izraela, ktorý občas urobí niečo zlé a Egypta, ktorého si Boh použije aj na dobro. Necháva sa zvädzať Egyptom, ktorý je symbolom protibožského života.** Iste urobilo, vybudovalo sa v Egypte veľa, dodnes je pre mnohých symbolom pokroku. No pre veriaci ľud je to zem s tyranským vládcom s božskými poctami, s mnohými pohanskými bohmi, ktorí si s ľuďmi robia čo chcú, s tendenciami byť naj vždy a vo všetkom. A Abrahám, ten vyvolený, ide týmto, nie dobrým smerom. Čo človek neurobí pre svoje telesné pohodlie...

Ak nám niečo telesné chýba, vieme kvôli zabezpečeniu týchto potrieb porušiť aj duchovné či morálne zásady (ak nám chýba niečo z duchovných darov, zväčša mávneme rukou). Abrahámovi chýba chlieb a tak sa vyberá na miesto, kde duchovno nezohráva veľkú úlohu, ale kde budú uspokojené jeho telesné potreby. No čím ďalej je od Boha, tým viac ťažkostí ho čaká. Uvedomuje si to pri pohľade na svoju ženu Sáru, ktorá je krásna – ide s ňou k pohanom, ktorí nepoznajú Božie zákony a ženy majú pre nich veľkú hodnotu. A nielen to, aby Sáru získali, sú ochotní zabiť Abraháma. Hoci sa teda zdá, že Boží muž tu myslí na svoju ženu, nie je to tak, **on má v prvom rade strach o svoju bezpečnosť, svoj život.**

Za Abrahámom je krajina hladu, pred ním krajina mocného faraón a on sa dostáva do zajatia vlastného rozhodnutia. Platí tu: ***kto nie je dostatočne silný, musí byť dostatočne šikovný*** a tak žiada Sáru, aby navonok bola jeho sestrou. Pohaniam by povedali: skvelý ťah – no rozprávač príbehu hovorí: totálne zlé rozhodnutie. **Abrahám mení všetko, čo dostal od Hospodina za kus chleba (nie prvý ani posledný príbeh). Opúšťa krajinu, Boha, zasľúbenie, svoju ženu** (to, že je Abrahám vzdialený Bohu je viditeľné v tom, že sa Pán Boh v tomto príbehu vôbec nespomína). Kým v Chárane Abrahám vymenil isté za neisté, teraz robí presný opak a to všetko pre to, aby sa mu dobre darilo, popri Säre. Už nie je dôležitý ani Boh ani človek vedľa neho. Aj ten najzbožnejší človek má svoje hranice.

Sára sa teda dostáva do faraónovho háremu. V celom príbehu jediný, komu sa dobre darí je Abrahám, Sára a faraón musia znášať následky jeho rozhodnutia. Faraón hľadá príčinu ťažkostí a nerozmýšľa dlho: určite sa na mňa hnevá nejaký boh a požaduje zadosťučinenie. Skúmaním a rozhovorom faraón zisťuje, čo je za všetkým zlým a namiesto toho, aby sa na Abraháma nahneval, hovorí: je mi to ľúto, dúfam, že sa na mňa nehneváte – **pohan pochopil viac ako veriaci (stáva sa to vždy vtedy, keď veriaci zabudne na svojho Boha).**

Aj my sa nachádzame na polceste – ťahá nás to z oboch strán a my si musíme vybrať: či Boh alebo telesné dary. Kiežby sme nezabudli, že môžeme mať oboje, ale iba na ten Božej strane.

ES 405

Každý z nás túži mať svoje miesto na tomto svete, svoj priestor, kde sa cíti dobre, domov, kde sa môže vrátiť a na nič sa nehrať. Každý z nás túži mať niečo alebo niekoho, pre koho sa oplatí žiť, kto je dôvodom nášho života a radosťou aj v ťažkostiach. Abrahám sa blíži k takému miestu a spolu s ním kráča aj jeho synovec Lót. Prišli do krajiny, v ktorej už niekto býval a Abrahám preto musel o svoj priestor zabojsť, hoci už navždy bude vyhnancom, cudzincom na tomto svete a jediné, čo mu bude patriť v Kanaáne je hrob. Je človekom na druhom brehu (Hebrej – ten druhý, cudzí), no aj tak tam stavia oltáre – Boh, ktorý má oltár na cudzej pôde, sa stáva jej vlastníkom a Pánom. Dostal rozum a tak sa z Egypta vracia späť na Božie cesty. Aj s Lótom.

Bol to syn Abrahámovho mŕtveho brata, ktorý s Abrahámom ide z vlastných dôvodov. **Lót nie je poháňaný Božím hlasom, nemá víziu splnenia Božích sľubov, on len akoby prenasledoval Abraháma, pri ktorom sa možno chce priživiť.** Zároveň sa stáva akýmsi Abrahámovým protipólom (častá biblická téma - ako reklama na prací prášok – dobrá a zlá).

Preto medzi ich pastiermi nastáva konflikt – hádka o studňu a dobrú pôdu (častý problém aj dnes). Lenže z malej nezhody tu hrozí veľká vojna a tak Abrahám koná, čo môže. Berie Lóta na kopec a hovorí: môžeš si vybrať a ja sa prispôbim. Lót si vyberá Okolie jordánske až po Coár, s mestami Sodoma a Gomora, ktoré vyzerá ako rajské údolie. Môže si vybrať a tak si vyberá na prvý pohľad lepší priestor (pokúšanie Ježiša na púšti – môžeš si vybrať).

Lót si vyberá miesto, kde je všetko, len Boh nie, no jemu to nevaďí. Lót sa sústreďí iba na to, čo vidí a on vidí úrodnú pôdu s bohatými mestami. Abrahám však vidí viac 1 Moj 13:14-18. **Abrahám nedostáva na prvý pohľad úžasnú krajinu a predsa v nej dostáva viac ako jeho synovec.**

Abrahám spolu so Sárrou vstupujú na svoju zem, hoci im ešte nič z nej nepatrí. Chodí hore dole a obzerá sa, čo mu to Pán Boh dal ako majetok a preto stavia oltáre, čím celú zem prehlasuje za vlastníctvo Boha.

Nie všetko Abrahám urobil dobre, ale stále sa vracal k tomu hlasu, ktorý k nemu prehováral. A hoci nič ešte reálne nevlastnil, dúfal, že Boh splní, čo zaslúbil. **My nemáme inú možnosť, len sa mu podobat': s vierou vidieť viac, pretože viera dáva istotu do nádeje a ukazuje veci aj tam, kde nič nevidíme. Lebo viera nie je založená na tom, čo máme v rukách, ale na tom, čo máme v srdci, nie na tom, čo dokáže človek, ale na tom, čo dokáže Boh.**

V tom je aj celý príbeh Ježišov a to je aj náš životný príbeh – kráčame cez púšť k víťazstvu, ktoré prinesie život tam, kde na prvý pohľad vládne smrť.

Po Veľkej noci budeme pokračovať v príbehu Abraháma od 1 Moj 14 kap.